

Sygn. akt I ACa 1266/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Mariola Głowacka (spr.)
Sędziowie:	SA Hanna Małaniuk SA Jerzy Geisler
Protokolant:	st. sekr. sądowy Monika Ćwirko

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. W.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w P.**

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego **(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P.**

przeciwko **M. W.**

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 8 sierpnia 2013 r., sygn. akt XII C 2002/11

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w zakresie powództwa głównego w punktach 1 i 2 w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 298.070,55 zł (dwieście dziewięćdziesiąt osiem tysięcy siedemdziesiąt złotych 55/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 stycznia 2013r., a w pozostałym zakresie powództwo oddala,

b) w zakresie powództwa wzajemnego w punkcie 2 podpunkt 1 w ten sposób, że zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 329.297,62 zł (trzysta dwadzieścia dziewięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt siedem złotych 62/100) oraz odsetki ustawowe:

- od kwoty 2.138,74 złotych od dnia 19 lutego 2008 r. do dnia zapłaty

- od kwoty 20.141,24 złotych od dnia 17 lutego 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 23.531,79 złotych od dnia 8 marca 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 21.466,02 złotych od dnia 26 marca 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 7.728,71 złotych od dnia 6 kwietnia 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 6.931,28 złotych od dnia 12 kwietnia 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 22.883,95 złotych od dnia 8 maja 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 11.243,84 złotych od dnia 25 maja 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 8.940,61 złotych od dnia 29 maja 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 25.193,39 złotych od dnia 12 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 12.136,39 złotych od dnia 14 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 8.574,75 złotych od dnia 17 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 9.265,64 złotych od dnia 21 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 7.644,87 złotych od dnia 24 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 4.336,92 złotych od dnia 15 lipca 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 8.879,63 złotych od dnia 19 lipca 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 7.718,56 złotych od dnia 23 lipca 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 19.203,78 złotych od dnia 6 sierpnia 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 8.479,48 złotych od dnia 12 sierpnia 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 44,97 złotych od dnia 29 sierpnia 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 18,98 złotych od dnia 9 września 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 7.574,91 złotych od dnia 22 października 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 25.047,44 złotych od dnia 30 października 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 12.299,18 złotych od dnia 8 listopada 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 11.872,55 złotych od dnia 15 listopada 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 36.000 złotych od dnia 5 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty,

a w pozostałym zakresie powództwo oddała,

II. w pozostałym zakresie apelację powoda (pozwanego wzajemnego) oddała,

III. oddała apelację pozwanego (powoda wzajemnego) ,

IV. koszty postępowania apelacyjnego wzajemnie znosi między stronami.

/-/J. Geisler /-/M. Głowacka /-/H. Małaniuk

Sygn. akt I ACa 1266/13

UZASADNIENIE

Powód M. W. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. kwoty 131.942,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 grudnia 2008r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. w odpowiedzi na pozew z dnia 11 maja 2009r. wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana w odpowiedzi na pozew zgłosiła powództwo wzajemne domagając się zasądzenia od powoda na jej rzecz kwoty 350.089,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w sposób szczegółowo opisany w tym piśmie oraz zasądzenia od powoda na jej rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Powód (pozwany wzajemny) w odpowiedzi na pozew i pozew wzajemny wniósł o oddalenie powództwa wzajemnego oraz o zasądzenie od powoda wzajemnego na jego rzecz jako pozwanego wzajemnego zwrot kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 29 marca 2011r. w zakresie powództwa głównego powództwo to oddalił oraz orzekł o kosztach postępowania, W zakresie powództwa wzajemnego Sąd zasądził od powoda (pozwanego wzajemnego) na rzecz pozwanej (powódki wzajemnej) kwotę 336.089,20 zł z ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty co do kwoty: 230.795,12 zł od dnia 5 stycznia 2009r., 20.074,91 zł od dnia 22 października 2008r., 25.047,44 zł od dnia 30 października 2008r., 12.299,18 zł od dnia 8 listopada 2008r., 11.872,55 zł od dnia 15 listopada 2008r. i 36.000 zł od dnia 5 stycznia 2009r. i oddalił powództwo wzajemne w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach procesu.

W wyniku apelacji powoda (pozwanego wzajemnego) Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2011r. uchylił w całości wyrok z powództwa M. W. przeciwko pozwanej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w P. i w części z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. przeciwko M. W. w zakresie rozstrzygnięć zawartych w pkt I i II wyroku i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej. W pozostałym zakresie apelację odrzucono.

Po uchyleniu wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu powód (pozwany wzajemny) w piśmie procesowym z dnia 3 stycznia 2012r. wniósł o zasądzenie od pozwanej (powódki wzajemnej) kwoty 397.970,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami w sposób szczegółowy opisany w tym piśmie, zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą i drugą instancję według norm prawem przepisanych. Powód w zakresie powództwa wzajemnego wniósł o oddalenie tegoż powództwa w całości i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Pozwana (powódka wzajemna) podtrzymała żądanie oddalenia w całości powództwa głównego oraz wniosła o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W zakresie powództwa wzajemnego pozwana (powódka wzajemna) w piśmie procesowym opatrzonym datą 7 stycznia 2011r. (winno być 7 stycznia 2012r.) wniosła o zasądzenie od powoda na jej rzecz kwoty 341.797,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w tym piśmie (vide: k. 545 akt). Powód po opinii biegłego C. w piśmie z 4 lutego 2013r. sprecyzował żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 298.070,55 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 131.942,72 zł od 7 grudnia 2008r. do dnia zapłaty i od kwoty 166.127,83 zł od 9 stycznia 2012r. do dnia zapłaty. W zakresie powództwa wzajemnego powód wniósł ponownie o jego oddalenie w całości.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2013r. w zakresie powództwa głównego w pkt 1 zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 298.070,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wyrokowania do dnia zapłaty, w pkt 2 oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w pkt 3 koszty procesu związane z powództwem głównym stosunkowo rozdzielił i na tej podstawie obciążył nimi powoda w 30%, a pozwaną w pozostałych 70% i związku z tym zasądził na rzecz powoda od pozwanej kwotę 13.706,44 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Jednocześnie Sąd nakazał ściągnąć

na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Poznaniu z zasądzonego na rzecz powoda w pkt 1 roszczenia kwotę 13.302 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa oraz kwotę 1.179 zł tytułem częściowo nieuiszczonych wydatków związanych z opinią biegłego w tym od powoda 353,70 zł, a od pozwanej kwotę 825,30 zł. W zakresie powództwa wzajemnego Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 341.797,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty:

- 2.138,74 zł od dnia 19 lutego 2008r. do dnia zapłaty,
- 20.141,24 zł od dnia 17 lutego 2008r. do dnia zapłaty,
- 23.531,79 zł od dnia 8 marca 2008r, do dnia zapłaty,
- 21.466,02 zł od dnia 26 marca 2008r. do dnia zapłaty,
- 7.728, 71 zł od dnia 6 kwietnia 2008r. do dnia zapłaty,
- 6.931,28 zł od dnia 12 kwietnia 2008r. do dnia zapłaty,
- 22.883,95 zł od dnia 8 maja 2008r. do dnia zapłaty,
- 11,243,84 zł od dnia 25 maja 2008r. do dnia zapłaty,
- 8.940,61 zł od dnia 29 maja 2008r. do dnia zapłaty,
- 25.193,39 zł od dnia 12 czerwca 2008r. do dnia zapłaty,
- 12.136,39 zł od dnia 14 czerwca 2008r. do dnia zapłaty,
- 8.574,75 zł od dnia 17 czerwca 2008r. do dnia zapłaty,
- 9.265,64 zł od dnia 21 czerwca 2008r. do dnia zapłaty,
- 7.644,87 zł od dnia 24 czerwca 2008r. do dnia zapłaty,
- 4.336,92 zł od dnia 15 lipca 2008r. do dnia zapłaty,
- 8.879,63 zł od dnia 19 lipca 2008r. do dnia zapłaty,
- 7.718,56 zł od dnia 23 lipca 2008r. do dnia zapłaty,
- 19,203,78 zł od dnia 6 sierpnia 2008r. do dnia zapłaty,
- 8.479,48 zł od dnia 12 sierpnia 2008r. do dnia zapłaty,
- 44,97 zł od dnia 29 sierpnia 2008r. do dnia zapłaty,
- 18,98 zł od dnia 9 września 2008r. do dnia zapłaty,
- 20.074,91 zł od dnia 22 października 2008r. do dnia zapłaty,
- 25.047,44 zł od dnia 30 października 2008r. do dnia zapłaty,
- 12.299,18 zł od dnia 8 listopada 2008r. do dnia zapłaty,
- 11.872,55 zł od dnia 15 listopada 2008r. do dnia zapłaty,
- 36.000 zł od dnia 5 stycznia 2009r. do dnia zapłaty.

Sąd kosztami procesu w zakresie powództwa wzajemnego obciążył powoda i na tej podstawie zasądził od niego na rzecz pozwanej kwotę 31.905 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że strony procesu współpracowały ze sobą na płaszczyźnie gospodarczej już od 2007r. Współpraca ta polegała na dostarczaniu przez pozwaną powodowi kompostu pod uprawę pieczarek. Zamówienia co do poszczególnych dostaw były składane ustnie lub telefonicznie po ustaleniu ilości kompostu, który miał być dostarczony powodowi i następnie dostarczane za pośrednictwem firm transportowych, a faktura VAT z tego tytułu przesyłana była za pośrednictwem Poczty polskiej. Po okresie około 2 miesięcy bezproblemowej współpracy powód zaczął posiadać zaległości finansowe z tytułu przekazywanych jemu przez pozwaną partii kompostu. Opóźnienia w tym zakresie ze strony powoda w miarę upływu czasu narastały. Powód w dwudziestu przypadkach dostawy podłoża do pieczarek złożył wobec pozwanej zasadne reklamacje, gdyż podłoże było zarażone tzw. „zieloną pleśnią”. Wszystkie te 20 reklamacji zostało przez pozwaną uwzględnionych - co do 16 dostaw w całości, a co do pozostałych 4 dostaw częściowo. Dostawy obejmujące wskazane zarażone podłoże miały miejsce do dnia 1 sierpnia 2008r. Pozwana po uprzednim uznaniu reklamacji zwracała powodowi pełną część lub część kwoty ceny. Dowodem księgowym na uznanie reklamacji oraz zwrot ceny były dokumenty: faktury korygujące przyjęte i podpisane każdorazowo przez powoda.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w chwili gdy zadłużenie powoda wobec pozwanej osiągnęło kwotę blisko 318.000 zł strony podjęły rozmowy, aby uzgodnić wyjście z zaistniałej sytuacji. W dniu 9 września 2008r. strony zawarły ugodę. Przy tej czynności byli obecni W. K., R. F., powód i jego ojciec Z. W.. Na dzień 9 września 2008r. zadłużenie powoda wynosiło 318.076,45 zł, jednakże z uwagi na sugestie powoda o poniesieniu straty z uwagi na dostarczanie jemu wadliwego podłoża pozwana przychyliła się do jego stanowiska i umniejszyła wysokość obciążającego powoda zobowiązania do kwoty

230.795,12 zł. W § 1 i 3 ugody strony zgodnie postanowiły, że przedmiotem ugody są prawa i obowiązki stron wynikające z umowy sprzedaży kompostu do uprawy pieczarek przez wierzyciela (pозwana) dla dłużnika (powód) na łączną kwotę 230.795,12 zł. Tym samym na podstawie zawartej ugody pozwana zwolniła powoda z części długu tj. co do kwoty 87,281,33 zł. W § 2 i 3 ugody wskazano, że dłużnik potwierdza, iż posiada zadłużenie stanowiące należność główną w kwocie 230.795,12 zł z tytułu zakupu kompostu do uprawy pieczarek i zobowiązuje się do zapłaty powyższego zadłużenia w sposób określony na stronie 2 ugody. Pozwana zwolniła z części długu powoda, aby ten mógł ponownie rozpocząć produkcję pieczarek. Powód zobowiązał się wpłacić 15, 22 i 29 września 2008r. kwoty po 12.500 zł tytułem nowych partii zamawianego w każdym tygodniu kompostu oraz odbierać jednocześnie po 45 ton kompostu w każdym tygodniu. Po tym okresie tj. od dnia 6 października 2008r. w każdy poniedziałek powód zobowiązał się uiszczać pozwanej kwoty po 25.000 zł i zobowiązał się odbierać od pozwanej tygodniowo 45 ton kompostu fazy III. Następnie od dnia 3 listopada 2008r. powód zobowiązał się, iż w każdy poniedziałek będzie dokonywał wpłaty po 35.000 zł z czego kwota 15.000 zł będzie zaliczana na poczet bieżących dostaw kompostu tj. 45 ton tygodniowo, przy czym powód zobowiązał się do tego, że dwa dni przed planowanym odbiorem kompostu będzie dokonywał zapłaty ceny w wysokości 100% wartości towaru (§ 7 umowy). Nadto strony w § 5 ugody postanowiły, że nie wywiązanie się przez dłużnika z obowiązków określonych w § 3 powoduje, iż ugodą co do ustaleń w niej zawartych traci moc, a wierzycielowi przysługuje cała należność z tytułu sprzedaży kompostu do uprawy pieczarek wraz z należnymi ustawowymi odsetkami, zaś w § 6 ugody zgodnie postanowiły, iż nie roszczą do siebie innych pretensji z tytułu zawarcia i wykonania wymienionej w § 1 umowy sprzedaży, a ugodą zaspakają wszelkie ich dotychczasowe i przyszłe roszczenia odszkodowawcze związane z tymi umowami. Postanowienia ugody wskazują zatem, że strony zawierały ją w pełnej wiedzy istniejącego wobec pozwanej zadłużenia powoda i chciały w niej rozliczyć wszelkie wzajemne roszczenia do dnia jej podpisania. Zgodnym zamiarem stron było objęcie w/w ugodą 20 dostaw wadliwego podłoża. Powód miał pełną świadomość, że dotyczy ona całości wzajemnych roszczeń, gdyż chcąc się zabezpieczyć przed ewentualnymi dostawami wadliwego podłoża w umowie ugody zawarto sformułowanie, iż w przypadku uzasadnionych reklamacji na dostarczony kompost po 15 września 2008r. harmonogram spłat zostanie zweryfikowany.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że faktury VAT obejmujące należności za dostarczone podłoże: nr (...), (...), (...) zostały wystawione przed zawarciem ugody przez strony. Po podpisaniu ugody zostały wystawione korekty do faktur: (...),

(...), (...), (...). W przypadku faktury (...) korekta została dokonana do kwoty 19.203,78 zł z zamierzeniem całkowitego skorygowania (zwolnienia z długu) tejże kwoty w przypadku wywiązania się powoda z zawartej umowy. Ponieważ powód nie wykonał obowiązków wypływających z treści umowy wymieniona faktura nie została skorygowana. A zatem powód powinien zapłacić pozwanej za zakup podłoża do produkcji pieczarek do dnia zawarcia umowy tj. do dnia 9 września 2008r. kwotę 236.503,43 zł. W tym celu były wystawiane przez pozwaną faktury VAT:

- nr (...) z 4 lutego 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 25.468,45 zł - termin do zapłaty upłynął w dniu 18 lutego 2008r. z czego do zapłaty pozostało 2,138,74 zł,

- nr (...) z 16 lutego 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 20.141,24 zł z terminem zapłaty upływającym w dniu 16 lutego 2008r.,

- nr (...) z 22 lutego 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 23.531,79 zł z terminem zapłaty upływającym w dniu 7 marca 2008r.,

- nr (...) z 11 marca 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 21.466,02 zł z terminem zapłaty upływającym w dniu 25 marca 2008r.,

- nr (...) z 22 marca 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 7.728,71 zł z terminem zapłaty upływającym 5 kwietnia 2008r.,

- nr (...) z 28 marca 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 8.258,44 zł z terminem zapłaty upływającym 11 kwietnia 2008r. z czego do zapłaty pozostało 6.931,28 zł po zaliczeniu z dokonanej przez powoda zapłaty po zawarciu umowy kwoty 60.500 zł kwoty 1,327,16 zł,

- nr (...) z 15 kwietnia 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 25.973,66 zł z terminem zapłaty upływającym 7 maja 2008r. z czego do zapłaty pozostało 22.883,95 zł po zaliczeniu z dokonanej przez powoda zapłaty po zawarciu umowy kwoty 60.500 zł kwoty 3.089,16 zł,

- nr (...) z 10 maja 2008r. na kwotę 22.487,68 zł z terminem zapłaty upływającym 24 maja 2008r. skorygowana fakturą korektą nr (...) z dnia 30 czerwca 2008r. do kwoty 11.243,84 zł,

- nr (...) z 14 maja 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 8.940,61 zł z terminem zapłaty upływającym 28 maja 2008r.,

- nr (...) z 28 maja 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 25.193,39 zł z terminem zapłaty upływającym 11 czerwca 2008r.,

- nr (...) z 30 maja 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 12.136,39 zł z terminem zapłaty upływającym 13 czerwca 2008r.,

- nr (...) z 2 czerwca 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 8.574,75 zł z terminem zapłaty upływającym 16 czerwca 2008r.,

- nr (...) z 6 czerwca 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 9.265,64 zł z terminem zapłaty upływającym 20 czerwca 2008r.,

- nr (...) z 9 czerwca 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 7.644,87 zł z terminem zapłaty upływającym 23 czerwca 2008r.,

- nr (...) z 30 czerwca 2008r. na kwotę 9.535,12 zł z terminem zapłaty upływającym 14 lipca 2008r. skorygowana fakturą korygującą nr (...) z dnia 11 września 2008 r. do kwoty 4.336,924 zł,

- nr (...) z 4 lipca 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 8.879,63 zł z terminem zapłaty upływającym 18 lipca 2008r.,

- nr (...) z 8 lipca 2008r. na kwotę 23.150,07 zł z terminem zapłaty upływającym 22 lipca 2008r. skorygowana fakturą nr (...) z dnia 12 września 2008r. do kwoty 7.718,56 zł,

- nr (...) z 22 lipca 2008r. na kwotę 25.603,17 zł z terminem zapłaty upływającym 5 sierpnia 2008r. skorygowana fakturą nr (...) z dnia 11 września 2008 r. do kwoty 19.203,78 zł,

- nr (...) z 28 lipca 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 8.479,48 zł z terminem zapłaty upływającym 11 sierpnia 2008r.,

- nr (...) z 14 sierpnia 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 44,97 zł z terminem zapłaty upływającym 28 sierpnia 2008r.,

- nr (...) z 25 sierpnia 2008r. z dowodem dostawy na kwotę 7.023,67 zł z terminem zapłaty upływającym 8 września 2008r. z czego pozostało do zapłaty 18,98 zł.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że wszystkie dokonane przez powoda wpłaty po dniu zawarcia ugody opiewały na łączną kwotę 60.500 zł i stanowiły zapłatę za kompost zamówiony po dacie podpisanej przez strony ugody. Po podpisaniu ugody pozwana zawierała z powodem umowy dostawy wynikające z postanowień ugody. W tym celu wystawiono faktury VAT: (...), (...), (...), (...), (...), (...). Tym samym powód z tego tytułu miał do zapłaty łącznie kwotę 117.294,8 zł. Powód w wykonaniu w/w umów uiszczył łącznie kwotę 60.500 zł (jeden przelew w kwocie 12.500 zł w dniu 30 września 2008r., wpłata gotówkowa w kasie w kwocie 12.500 zł w dniu 7 października 2008r., przelew w kwocie 18.000 zł w dniu 15 października 2008r., przelew w kwocie 6.000 zł w dniu 16 października 2008r., przelew w kwocie 11.500 zł w dniu 29 października 2008r.) Pozwana zaliczała dokonywane wpłaty na zaległe i nierozliczone do dnia zapłaty poprzednie faktury (...), (...), (...), a w dalszej kolejności na następne wystawiane przez pozwaną faktury. Wpłacone przez powoda w dniu 30 września 2008r. 12.500 zł zostało zaliczone na poczet należności wynikającej z faktury (...). Wpłata na kwotę 12.500 zł z 7 października 2008r. została zaliczona na poczet należności wynikającej z faktury (...) z czego zostało do zapłaty 1.327,16 zł. Łącznie na poczet nierozliczonych poprzednio faktur (...) (pozostało do zapłaty 1.327,16 zł), (...) (pozostało do zapłaty 8.083,13 zł), (...) (pozostało do zapłaty 3.089,71 zł) zaliczono łącznie 12.500 zł. Pozostałe 48.000 zł z łącznie wpłaconych 60.500 zł zostało zaliczone na faktury (...) z 22 września 2008r. z terminem płatności do 6 października 2008r., (...) z 30 września 2008r. z terminem płatności do 14 października 2008r., (...) z 7 października 2008r. z terminem płatności do dnia 21 października 2008r. i w ten sposób pozostało do zapłaty powodowi 20.074,91 zł oraz pozostałe należności wynikające z niezapłaconych faktur (...) z 15 października 2008r. z terminem płatności do dnia 29 października 2008r. (do zapłaty pozostało 25.047,44 zł), (...) z 31 października 2008r. z terminem płatności do 7 listopada 2008r. (do zapłaty pozostało 12.299,18 zł), (...) z 31 października 2008r. z terminem płatności do 14 listopada 2008r. (do zapłaty pozostało 11.872,55 zł). Łącznie suma należności z faktur (...), (...), (...), (...) i (...) wyniosła 117.294,08 zł, a po zaliczeniu przez pozwaną wpłat powoda w łącznej wysokości 60.500 zł pozostało powodowi do zapłaty 69.294,08 zł.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 25 września 2008r. strony zawarły umowę sprzedaży kompostu fazy III na podstawie której pozwana zobowiązała się do sprzedaży, a powód zobowiązał się do odbioru oraz zapłaty za kompost pod uprawę tzw. brązowej pieczarki. Umowa obejmowała trzy dostawy do odbioru co drugi tydzień, począwszy od 44 tygodnia 2008r. Powód odmówił jednakże ich odbioru. Cena za partię kompostu wynosiła 12.000 zł za każdą dostawę, co wynikało z harmonogramu stanowiącego załącznik do umowy. Wobec nieodebrania przez powoda w/w partii towaru pozwana zmuszona była zniszczyć go z uwagi na bezużyteczność tego typu kompostu. Tym samym powód winien zapłacić z tego tytułu pozwanej kwotę 36.000 zł. Mimo zawarcia przez strony ugody z dnia 9 sierpnia 2008r. powód nie spełnił swego zobowiązania co do zapłaty kwoty 230.795,12 zł. Dlatego zgodnie z § 5 umowy niewywiązanie się przez powoda z postanowień tejże ugody spowodowało, iż wszystkie jej postanowienia w tym § 6 ugody straciły moc. A zatem roszczenie odszkodowawcze powoda wynikające z dostarczenia przez pozwaną podłoża zarazonego tzw. zieloną pleśnią nie wygasło i mogło być dochodzone przed Sądem. Jednocześnie w takiej sytuacji przestały obowiązywać oświadczenia stron zawarte w § 6 ugody, iż strony nie roszczą do siebie innych pretensji z tytułu zawarcia i wykonania wymienionej w § 1 ugody umowy sprzedaży i że ugoda ta zaspokaja wszelkie ich dotychczasowe

i przysłe roszczenia odszkodowawcze z tymi umowami związane. Tym samym wielkość szkody poniesionej przez powoda z tytułu zastosowania w prowadzonej uprawie pieczarek wadliwego podłoża dostarczonego przez stronę pozwaną wyniosła 298.070.55 zł.

Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo główne zasługiwało na uwzględnienie do kwoty 298,070,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wyrokowania.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że w związku z uchyleniem wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29 marca 2011r. i po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania był związany przy ponownym rozpoznaniu sprawy oceną prawną i wskazaniem co do dalszego postępowania wyrażonymi w wyroku Sądu Apelacyjnego (art. 386 § 6 k.p.c.) sprowadzającymi się do ustalenia przez Sąd na nowo orzekający interpretacji ugody zawartej przez strony niniejszego postępowania. Sąd podkreślił, że niesporną okolicznością w sprawie była współpraca stron sporu od 2007r. polegająca na dostarczaniu przez pozwaną powodowi kompostu tj. podłoża pod uprawę pieczarek. Pozwana przyznała, że zawarła i wykonała na rzecz powoda kilkadziesiąt umów dostawy w tym 20 umów, które powód wskazał w pozwie. Sposób współpracy między stronami odpowiadał umowie uregulowanej w art. 605-612 k.c. tj. umowie dostawy. Pozwana produkowała podłoże do pieczarek, które dostarczała powodowi, następnie wystawiała faktury VAT, które doręczała powodowi drogą pocztową. Powód uiszczał pozwanej cenę za odebrany towar. Sąd na podstawie wiarygodnego zaprezentowanego wyżej materiału dowodowego ustalił, że na dzień 9 września 2008r. strony przyjęły zadłużenie powoda u pozwanej na kwotę 318.076,45 zł. W toku negocjacji strony po skompensowaniu wzajemnych roszczeń w tym z tytułu dostarczenia powodowi 20 wadliwych dostaw podłoża ustaliły zgodnie na dzień zawarcia ugody tj. 9 września 2008r. zapłatę przez powoda pozwanej kwoty 230.790,12 zł. Sąd za niesporne w niniejszej sprawie uznał, że dostarczony w ramach powoływanych przez powoda 20 dostaw towar był wadliwy. Pozwana powyższą okoliczność potwierdziła. W wyniku złożonej reklamacji, każdorazowo pozwana po uprzednim uznaniu reklamacji, zwracała powodowi uiszczone za nie zapłaty. Jako dowód powyższego Sąd uznał dokumenty faktury korekty załączone do pozwu i podpisane przez powoda. Powód nie zdołał skutecznie zakwestionować otrzymania zwrotu ceny. Niesporną jest też okoliczność, że wszystkie z 20 wadliwych dostaw zostały dokonane do dnia 1 sierpnia 2008r. Bezsprawnym jest też fakt zawarcia w dniu 9 września 2008r. umowy ugody regulującej prawa i obowiązki stron z tytułu umów dostawy kompostu pod uprawę pieczarek (§ 1 ugody). Sąd przychylił się do poglądu pozwanej, że nieuzasadnionym jest uznanie twierdzenia powoda, iż ugoda dotyczyła tylko należności za zakupiony kompost i dotyczyła innych umów dostawy aniżeli określone w pozwie.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z § 5 ugody zawartej przez strony w dniu 9 września 2008r, nie wywiązanie się przez dłużnika z obowiązków określonych w § 3 powodowało, że ugoda co do ustaleń w niej zawartych traci moc, a wierzycielowi przysługuje cała należność z tytułu sprzedaży kompostu do uprawy pieczarek wraz z należnymi ustawowymi odsetkami. Przedmiotowa ugoda w § 3 stanowiła, że dłużnik zobowiązuje się do zapłaty powyższego zadłużenia w sposób określający szczegółowo spłatę zadłużenia przez powoda (pozwanego wzajemnego). Okolicznością bezsporną jest, że dłużnik M. W. nie wywiązał się z

określonych ugodą warunków spłaty zadłużenia określonych na stronie drugiej ugody. Zdaniem Sądu konsekwencją powyższego jest utrata mocy ugody wskazana w § 5 ugody.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że prowadząc na nowo postępowanie sądowe rozważył zgodnie z wytycznymi Sądu Apelacyjnego co oznacza sformułowanie zawarte w § 5 ugody tj., że ugoda co do ustaleń w niej zawartych traci moc i jaki ma to wpływ jak chodzi o ustalenia zawarte w § 6 porozumienia. W ocenie Sądu w § 5 ugody wyraźnie wskazano, że niewywiązanie się przez dłużnika z obowiązków określonych w § 3 powoduje, że wierzycielowi przysługuje cała należność z tytułu kompostu do uprawy pieczarek wraz z należnymi odsetkami. Tym samym rodziło się pytanie jak strony rozumiały sformułowanie o utracie mocy ugody w przypadku niewywiązania się dłużnika z obowiązków określonych ugodą jak chodzi o roszczenia wskazane w § 6 ugody tj. czy utrata mocy postanowień ugody powodowała, że i postanowienia § 6 umowy straciły moc. Sąd po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy stosując również językową analizę postanowień ugody (art. 65 k.c.) uznał, że niewywiązanie się przez dłużnika z postanowień ugody powodowało, iż wszystkie jej postanowienia w tym też te określone w § 6 straciły moc.

Przyjęcie takiej wykładni ugody - wbrew twierdzeniom pozwanej (powoda wzajemnego) - prowadziło do wniosku, że roszczenie odszkodowawcze powoda (pozwanego wzajemnego) wynikające z dostarczenia przez pozwaną (powoda wzajemnego) podłoża zarażonego tzw. zieloną pleśnią nie wygasło i mogło być dochodzone przed Sądem. § 6 w/ w ugody obejmował także roszczenie o odszkodowanie z tytułu dostarczenia powodowi (pozwanemu wzajemnemu) 20 podłoży zarażonych tzw. zieloną pleśnią. Sąd zwrócił uwagę, że w § 6 ugody strony zgodnie oświadczyły, iż „nie roszczą do siebie żadnych pretensji z tytułu zawarcia i wykonania umów dostawy będących przedmiotem ugody oraz, że ona zaspokaja wszelkie dotychczasowe jak i przyszłe roszczenia odszkodowawcze z umowami tymi związane”. Ugoda nie wymieniała umów dostawy tj. faktur stanowiących jej przedmiot, zaś wspólnym zamiarem stron było uregulowanie wszelkich wzajemnych roszczeń z tytułu wszystkich zawartych do dnia zawarcia ugody umów w tym roszczeń odszkodowawczych. Dodatkowo, wbrew twierdzeniom powoda, treść ugody potwierdza, iż objęto nią również owe 20 wadliwych dostaw. Zeznania zawnioskowanych przez pozwaną świadków m. in, R. K., W. K. oraz R. F. pozwalają uznać za wykazane twierdzenia pozwanej o okolicznościach zawarcia ugody, objęcia jej przedmiotem wszelkich wzajemnych roszczeń stron powstałych lub mogących powstać z umów zawartych przed dniem zawarcia ugody. Zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, gdyby było inaczej, znalazłoby to wyraźne odzwierciedlenie w jej treści. Strony uzgodniły, że nie roszczą do siebie innych pretensji z tytułu zawarcia i wykonania umów dostawy - w świetle treści § 6 ugody - wykonanych do dnia zawarcia ugody. Uzgodnienie to obejmowało również wszelkie ewentualne szkody powstałe lub mogące powstać z tytułu wad dostarczonego kompostu w tym także z umów powołanych przez powoda w pozwie. Sąd na tle tak zarysowanego stanu faktycznego i poczynionej oceny dowodów podzielił zarzut pozwanej, że nie byłoby żadnego logicznego uzasadnienia dla zwolnienia powoda z długu w kwocie 87.281,33 zł, gdyby ugoda nie miała dotyczyć wszelkich wzajemnych roszczeń stron. Gdyby zaś nie miała ona obejmować 20 powołanych w pozwie umów, to strony wyraźnie określiłyby ów fakt w jej treści. Tymczasem zaś strony w jej § 1 ugody zgodnie podały, że jej przedmiotem są prawa i obowiązki „wynikające z umowy dostawy kompostu do uprawy pieczarek” po czym określiły kwotę do zapłaty przez powoda na 230.795,12 zł, już po odjęciu od jego ogólnego zadłużenia wynoszącego 318.076,45 zł. Zdaniem Sądu już sama treść ugody wskazuje, że strony zawierały ją w pełnej wiedzy istniejącego wobec pozwanej przez powoda zadłużenia, o czym świadczy także treść § 5 ugody w którym wskazano, że w razie braku spłaty zadłużenia w sposób opisany na stronie 2 ugody (pismem ręcznym), pozwanej będzie przysługiwać cała należność z tytułu sprzedaży kompostu do uprawy pieczarek wraz z ustawowymi odsetkami. Na wiedzę powoda, że ugoda dotyczy całości wzajemnych roszczeń (w tym roszczeń odszkodowawczych zgłoszonych w przedmiotowym pozwie) wskazuje też okoliczność, iż umieszczono w ugodzie punkt IV na stronie 2 (pismo ręczne) w brzmieniu: „W przypadku uzasadnionej reklamacji za dostarczony kompost po 15 września 2008r. harmonogram spłat zostanie zweryfikowany”, co wskazuje na wolę powoda zabezpieczenia się przed ewentualną dostawą wadliwego kompostu. Niespornym jest bowiem, przyznała to pozwana, że kwota zobowiązań powoda określona w ugodzie wynosiła 230.795,12 zł, jednakże wynikała ona z porozumienia stron wskutek którego pozwana zwolniła powoda z części długu w kwocie 87.281,33 zł pod warunkiem spełnienia przez niego należnych świadczeń w sposób określony w ugodzie. Na dzień zawarcia ugody zobowiązania powoda opiewały bowiem na kwotę 318.076,45 zł, a poprzez częściowe umorzenie długu strony uzgodniły, że nie roszczą do siebie innych pretensji z tytułu zawarcia i wykonania umów dostawy (§ 6 ugody) wykonanych do dnia zawarcia ugody. W ocenie Sądu analiza materiału dowodowego znajdującego się w aktach niniejszej sprawy nakazuje uznać, że strony świadomie przyjęły, iż w przypadku nie wywiązania się przez powoda z postanowień ugody pozwanej będzie służyć cała należność tj. 318.076,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Częściowe zwolnienie z długu było ustępstwem dokonany przez pozwaną na rzecz powoda w zamian za zobowiązanie się powoda do spełnienia przez niego świadczenia w sposób określony na stronie 2 tekstu ugody (pismo ręczne) z którego następnie powód zresztą nie wywiązał się.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że konsekwencją przyjęcia, iż roszczenie odszkodowawcze powoda wynikające z dostarczenia przez pozwaną podłoża zarażonego tzw. zieloną pleśnią nie wygasło była konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w celu ustalenia wysokości odszkodowania należnego powodowi w związku z uprawą pieczarek na wadliwym podłożu dostarczonym przez pozwaną w postaci utraconych korzyści powoda. Sąd przyjmując za w pełni poprawną i przydatną dla rozstrzygnięcia sprawy opinię biegłego C. ustalił, że wielkość szkody poniesionej przez powoda odpowiada wyliczonej przez tego biegłego kwocie 298.070,55 zł i taką kwotę odszkodowania zasądził w wyroku. Szkodą - utraconymi korzyściami przez powoda jest wartość utraconego przez niego plonu z uprawy pieczarek

wskutek zastosowania wadliwego podłoża dostarczonego przez pozwaną. W ocenie Sądu poza dyskusją jest związek przyczynowy pomiędzy wystąpieniem tejże szkody, a działaniem pozwanej, która dostarczyła powodowi wadliwe podłoże.

Sąd pierwszej instancji odsetki ustawowe od kwoty 298.070,55 zł zasądził z uwzględnieniem art. 481 § 1 k.c. Za przydatne Sąd uznał tezy zawarte w orzeczeniach Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2010r. III CSK308/09, LEX nr 852671 oraz z 16 kwietnia 2009r. I CSK 524/08, OSNC Zb. Dod. 2009 poz. 106). Sąd Najwyższy dokonał w nich (szczególnie w uzasadnieniu wyroku z 17 czerwca 2010r.) podsumowania dorobku orzecznictwa co do odsetek od świadczeń odszkodowawczych i wskazał na ujawniające się istotne rozbieżności. Sąd Najwyższy opowiedział się w nich jednoznacznie przeciwko takiemu ustaleniu daty początkowej odsetek, która prowadziłaby do wzbogacenia pokrzywdzonego. Preferując pewną elastyczność, zależną od okoliczności sprawy, w tym upływu czasu i różnicy cen między datą wezwania pozwanej do zapłaty odszkodowania, a datą ustalenia wysokości szkody, opowiedział się przeciwko koncepcji wyrównania szkody przy zastosowaniu obu mechanizmów łącznie - zarówno odsetek od dnia wezwania jak i waloryzacji szkody poprzez ustalenie jej zgodnie z art. 363 § 2 k.c. na dzień orzekania. W ocenie Sądu w sytuacji, gdy wysokość szkody jest ustalona dopiero w dacie wyrokowania to dopiero od tej daty pozwana może popaść w opóźnienie ze spełnieniem świadczenia. W związku z powyższym zasądzoną w punkcie pierwszym wyroku kwotę Sąd zasądził z odsetkami ustawowymi od dnia wyrokowania.

Jak chodzi o powództwo wzajemne Sąd pierwszej instancji uznał, że zasługiwało ono na uwzględnienie w całości.

Sąd pierwszej instancji w pierwszej kolejności wskazał, że skutek uchylecia wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w pierwszym postępowaniu nie był związany wysokością zasądzonego powództwa wzajemnego, a to wobec faktu, że Sąd Apelacyjny uchylił wyrok co do pkt I i III dotyczącego powództwa wzajemnego, a w pozostałym zakresie apelację powoda (pozwanego wzajemnego) odrzucając na podstawie art. 370 k.p.c. ze względu na brak substratu zaskarżenia. Sąd stwierdził, że kwota zobowiązań powoda określona w ugodzie wynosiła 230.795,12 zł, jednakże wynikała ona z porozumienia stron wskutek którego pozwana zwolniła powoda z części długu w kwocie 87.281,33 zł pod warunkiem spełnienia przez niego należnych świadczeń w sposób określony w ugodzie. Na dzień zawarcia ugody zobowiązania powoda opiewały bowiem na kwotę 318.076,45 zł, a poprzez częściowe umorzenie długu' strony uzgodniły, że nie roszczą do siebie innych pretensji z tytułu zawarcia i wykonania umów dostawy (§ 6 ugody) wykonanych do dnia zawarcia ugody. Przy czym pozwana (powódka wzajemna) w ostatecznie sprecyzowanym stanowisku zażądała zapłaty od powoda (pozwanego wzajemnego) kwoty 236.503,43 zł tytułem ceny zakupionego przez powoda u pozwanej podłoża do uprawy pieczarek do dnia zawarcia ugody tj. do 9 września 2008r., co zostało wykazane spisem faktur i dołączonymi do akt sprawy kolejnymi fakturami VAT oraz kwitami wagowymi. W ocenie Sądu częściowe zwolnienie powoda z długu było ustępstwem dokonany przez pozwaną na rzecz powoda w zamian za zobowiązanie się powoda do spełnienia przez niego świadczenia w sposób określony na stronie 2 tekstu ugody z którego następnie powód zresztą nie wywiązał się.

Sąd pierwszej instancji uznał, że podstawą prawną w zakresie powództwa wzajemnego są przepisy o umowie sprzedaży tj. art. 535 k.c. i nast. Pozwana (powódka wzajemna) wniosła o zasądzenie od powoda (pozwanego wzajemnego) na jej rzecz kwoty 341.797,51 zł powiększonej o ustawowe odsetki. Na wymienioną kwotę złożyła się kwota 236.503,43 zł tytułem ceny zakupionego przez powoda (pozwanego wzajemnego)- u pozwanej (powódki wzajemnej) podłoża do uprawy pieczarek do dnia zawarcia ugody tj. do 9 września 2008r.

Niespornym było, że powód nie spełnił w żadnej części swojego zobowiązania do zapłaty tej kwoty. Niespornym jest też, bowiem przyznany przez pozwaną, iż dokonane po dniu zawarcia ugody wpłaty przez powoda opiewały na łączną kwotę 60.500 zł i stanowiły zapłatę ceny za nowo zamówiony kompost. Na tę okoliczność wskazał powód w uzasadnieniu pozwu, a odzwierciedla ją tzw. „spis faktur II", zaś pozwana ją przyznała, co nakazuje uznanie jej za niesporną. Harmonogram zapłaty za kolejne dostawy kompostu przez pozwaną został uczyniony przez strony integralną częścią umowy ugody z dnia 9 września 2008r. (pismo ręczne). Zgodnie z zawartą ugodą powód zobowiązał się wpłacać w terminie 15, 22 i 29 września 2008r. kwoty po 12.500 zł tytułem nowych partii zamawianego w każdym tygodniu kompostu oraz odbierać jednocześnie po 45 ton kompostu w każdym tygodniu, od dnia 6 października

2008r. w każdy poniedziałek powód zobowiązał się uiszczać pozwanej kwoty po 25.000 zł i zobowiązał się odbierać od pozwanej tygodniowo 45 ton kompostu fazy III, następnie od dnia 3 listopada 2008r. powód zobowiązał się, iż w każdy poniedziałek będzie dokonywał wpłaty po 35.000 zł z czego kwota 15.000 zł będzie stanowiła spłatę zadłużenia objętego ugodą, a część pozostała będzie zaliczana na poczet bieżących dostaw kompostu tj. 45 ton tygodniowo przy czym powód zobowiązał się do tego, iż dwa dni przed planowanym odbiorem kompostu będzie dokonywał zapłaty ceny w wysokości 100% wartości towaru. Na gruncie akt niniejszej sprawy pozwana wykazała, iż po podpisaniu ugody powód zawierał z pozwaną umowy dostawy wynikające z postanowień ugody. Strony zawarły umowy potwierdzone 6 fakturami VAT załączonymi do odpowiedzi na pozew, a opiewającymi na łączną kwotę 117.294,08 zł, co oznacza, że powód miał do zapłaty tę kwotę, a nie kwotę podaną w pozwie tj. 95.732,63 zł. Niesporna jest okoliczność, iż w wykonaniu w/w umów powód uiszczył łącznie kwotę 60.500 zł. Pozwana zaliczała dokonywane wpłaty na poczet faktur VAT o numerach (...), (...) i (...) łącznie w kwocie 12.500 zł, zaś na poczet wymagalnych kwot wynikających z umów zawartych po podpisaniu ugody zaliczyła kwotę 48.000 zł. Czyni to zasadnym powództwo pozwanej co do kwoty 69.249,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Sąd pierwszej instancji żądanie pozwanej zasądzenia na jej rzecz od powoda kwoty 36.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 stycznia 2009r. uznał za zasadne. Pozwana wywiodła to roszczenie z zawartej w dniu 25 września 2008r. przez strony umowy sprzedaży kompostu fazy III (art. 353 k.c.) w której to pozwana zobowiązała się do sprzedaży, a powód do odbioru oraz zapłaty ceny za kompost pod uprawę brązowej

pieczarki, która została wyprodukowana na specjalne zamówienie powoda. Z treści umowy wynika, że obejmowała ona trzy dostawy do odbioru co drugi tydzień, począwszy od 44 tygodnia 2008r. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd uznał, że powód nie zapłacił pozwanej za trzy dostawy tegoż kompostu. Zgodnie z § 4 punkt 3 w/w umowy skoro odbiorca (powód) nie odebrał kompostu w wyznaczonym terminie to dostawca miał prawo obciążyć odbiorcę w wysokości 100% wartości nieodebranego podłoża. Zdaniem Sądu materiał dowodowy dawał zatem podstawę do obciążenia powoda (pozwanego wzajemnego) kwotą 36.000 zł za podłoże nieodebrane, zgodnie z precyzyjnym zapisem § 4 punkt 3 w/w umowy. Z powyższych względów Sąd zasądził w ramach powództwa wzajemnego od powoda na rzecz pozwanej kwotę 341.797,51 zł. O odsetkach ustawowych w zakresie powództwa wzajemnego rozstrzygnął zgodnie z brzmieniem art. 481 § 1 k.c. jak o odsetkach za opóźnienie.

Apelacje od powyższego wyroku wniosły obie strony niniejszego postępowania.

Powód (pozwany wzajemny) zaskarżył wyrok w części, to jest w zakresie powództwa głównego w pkt 1 co do początkowej daty naliczenia odsetek oraz w zakresie powództwa wzajemnego w pkt 1 i 2. Powód zarzucił:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez ustalenie i przyjęcie, że
 - a) odszkodowanie należne powodowi w sprawie niniejszej zostało wyliczone według cen z daty wyrokowania podczas, gdy odszkodowanie to zostało wyliczone według cen z daty wyrządzenia szkody (marzec- wrzesień 2008r.) i w rezultacie zasądzenie z naruszeniem przepisów art. 363 § 2, art. 455 i art. 488 § 1 k.c. odsetek od dnia wyrokowania do dnia zapłaty, a nie od dnia wezwania lub doręczenia pozwu pozwanemu do dnia zapłaty,
 - b) pozwanej należą się odsetki od dat wyszczególnionych w fakturach do dnia zapłaty podczas, gdy pozwana przedmiotowe faktury załączyła dopiero do pisma z dnia 10 stycznia 2012r., a nadto strony w okresie od marca do września 2008r. miały wzajemne roszczenia z tytułu niezapłaconych faktur i przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji w tym zakresie, sprzecznie z treścią art. 187 § 1 pkt 1 i art. 3 k.p.c. oraz art. 455 i art. 481 k.c. i art. 5 k.c., daty od której w tej sytuacji mogły być płacone odsetki, to jest daty uwidocznionej na fakturach kierowanych przez pozwaną do powoda,
 - c) powód powinien odpowiadać za szkodę wynikłą z niezapłaconych faktur za dostawy podłoża i to zarówno dostarczonego przed dniem zawarcia ugody jak i po tym dniu podczas, gdy na skutek dostarczenia powodowi przez pozwaną 20 dostaw wadliwego podłoża został on zmuszony do zlikwidowania i zamknięcia produkcji pieczarek, w związku z czym nie mógł wywiązać się ze zobowiązań i dlatego powód nie może ponosić odpowiedzialności za

niewykonanie zobowiązania (zapłaty należności z faktur), którego to zarzuty z art. 471 k.c. zgłoszonego przez powoda w sprawie Sąd pierwszej instancji w ogóle nie rozpatrzył i co doprowadziło do uwzględnienia powództwa wzajemnego.

Powód wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie odsetek w pkt 1 wyroku od kwoty 298.70,55 zł: co do kwoty 131.942,72 od dnia 16 grudnia 2008r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 166.127,83 zł od dnia 9 stycznia 2012r. do dnia zapłaty lub od dnia doręczenia pozwu pozwanej, oddalenie powództwa wzajemnego w całości i ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwana (powódka wzajemna) zaskarżyła wyrok w zakresie powództwa głównego w części tj. w pkt 1 i 3 zasądającym od pozwanej na rzecz powoda kwotę 298.070,55 zł wraz z odsetkami od dnia wyrokowania i rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu. Pozwana zarzuciła naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik postępowania, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. polegające na niedokonaniu przez Sąd Okręgowy wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego przy ustaleniu woli stron i skutków postanowień § 5 ugody z dnia 9 września 2008r. to jest skutków niewykonania przez powoda warunków i sposobu zapłaty zadłużenia na pozostałe postanowienia ugody przez nieuwzględnienie zachowania się stron tej ugody po niewykonaniu jej warunków przez powoda oraz pominięcie i nieustosunkowanie się do składnych w tym zakresie zeznań stron. Pozwana wskazując na powyższy zarzut wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 i oddalenie powództwa głównego M. W. przeciwko pozwanej oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie powództwa głównego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Powód (pozwany wzajemny) na rozprawie apelacyjnej w dniu 28 maja 2014r. wniósł o oddalenie apelacji pozwanej (powódki wzajemnej)

oraz o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

Pozwana (powódka wzajemna) na rozprawie apelacyjnej w dniu 28 maja 2014r. wniosła o oddalenie apelacji powoda (pozwanego wzajemnego) oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania w instancji odwoławczej

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja powoda (pozwanego wzajemnego) okazała się częściowo zasadna, natomiast apelacja pozwanej (powódki wzajemnej) nie zasługiwała na uwzględnienie.

Ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji z wyłączeniem arytmetycznego obliczenia wysokości ceny należnej pozwanej (powódce wzajemnej) za towar dostarczony powodowi Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne, jako znajdujące uzasadnienie w materiale zgromadzonym w aktach sprawy. Wnioski płynące z tych ustaleń, wyjąwszy datę od której pozwana (powódka wzajemna) znajdowała się w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, Sąd Apelacyjny aprobuje.

Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności rozważy zarzuty pozwanej (powódki wzajemnej) przytoczone w apelacji, gdyż jest to dalej idący środek odwoławczy.

Bezzasadny okazał się zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że sporządzenie uzasadnienia w sposób nie w pełni odpowiadający stawianym mu wymaganiom może stanowić usprawiedliwioną podstawę wyjątkowo jedynie wtedy, gdy przedstawione w nim motywy nie pozwalają na przeprowadzenie kontroli zaskarżonego orzeczenia. Tylko bowiem w takim przypadku uchybienie art. 328 § 2 k.p.c. może być uznane za mogące mieć wpływ na wynik sprawy (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2002r. II CKN 1368/00; tudzież wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2003r. I CKN 65/01, z 18 marca 2003r. IV CKN 1862/00, z 17 marca 2006r. I CSK 63/05, z dnia 4 stycznia 2007r. V CSK 364/06). Podniesiony

przez skarżącą zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. i przytoczona na jego poparcie argumentacja nie pozwalają uznać, aby uzasadnienie zaskarżonego wyroku dotknięte było wskazanymi wyżej wadami. Wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przesłanki, którymi - wydając rozstrzygnięcie - kierował się Sąd Okręgowy są wystarczające do przeprowadzenia kontroli instancyjnej.

Co do zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. wskazać należy, że do skutecznego postawienia tego zarzutu skarżąca obowiązana jest wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Analizując treść uzasadnienia apelacji stwierdzić należy, że w istocie pozwana nie zarzuca Sądowi Okręgowemu naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, lecz naruszenie prawa materialnego, to jest art. 65 § 1 i 2 k.c. Należy podkreślić, że Sąd pierwszej instancji obdarzył wiarygodnością zeznania R. F. złożone za pozwaną (powódkę wzajemną). Nie miały one jednak decydującego znaczenia przy dokonaniu wykładni oświadczeń woli stron w ugodzie zawartej w dniu 9 września 2008r. wobec jednoznacznego brzemienia § 5, o czym będzie mowa szczegółowo niżej. Co do rozumienia przedmiotowego postanowienia zeznania R. F. miały obniżoną wartość dowodową z tego względu, że - jak przyznał - treść przedmiotowej ugody, wyjąwszy postanowienia co do poszczególnych dostaw spisane przez niego odręcznie, były standardowymi postanowieniami umów ugody zawieranych przez pozwaną z kontrahentami przygotowanymi już w 1997r. przez prawników (vide; wyjaśnienia R. F. - k. 631 i 224 akt). W tym zakresie postanowienia ugody nie podlegały negocjacom pomiędzy stronami i miały charakter swoistego wzorca umownego przygotowanego we wcześniejszym okresie. Nie ma więc podstaw, aby przyjąć, że przesłuchany za pozwaną R. F. mógł mieć indywidualne spostrzeżenia co do rozumienia § 5 ugody będące wynikiem rozmów pomiędzy stronami, zaś jego zeznania nie odzwierciedlają woli pozwanej na chwilę zawarcia ugody. Tożsama uwaga dotyczy powoda M. W., któremu ugoda o charakterze wzorca umownego przedstawiona została do podpisania bez możliwości negocjowania jej poszczególnych postanowień. Wyjątkiem były te części ugody spisane odręcznie dotyczące poszczególnych terminów i ilości dostaw oraz sposobu zapłaty również za zaległe należności powstałe przed zawarciem ugody. Stąd zeznania M. W. co do wykładni spornego § 5 ugody na chwilę zawarcia ugody również mają ograniczony walor dowodowy.

W konsekwencji Sąd pierwszej instancji zasadnie przy wykładni oświadczeń woli stron zastosował reguły wykładni językowej szczególnie, że postanowienia § 5 ugody są jednoznaczne i nie budzą żadnej wątpliwości, a zeznania stron w świetle powołanej wyżej argumentacji nie mogły przemawiać za przyjęciem interpretacji ugody sprzecznej z wykładnią językową. W § 5 strony postanowiły, że „nie wywiązanie się przez dłużnika z obowiązków określonych w § 3 powoduje, iż ugoda co do ustaleń w niej zawartych traci moc, a wierzycielowi przysługuje cała należność z tytułu sprzedaży kompostu do uprawy pieczarek wraz z należnymi odsetkami ustawowymi.” Wskazać należy, że kryteria interpretacji oświadczeń woli określone w art. 65 § 1 i 2 k.c. pozostają w zgodzie z koncepcjami obiektywizującymi, które akcentują taki sposób rozumienia treści oświadczeń woli jaki może być zrekonstruowany na podstawie zewnętrznych, weryfikowalnych reguł znaczeniowych związanych z kontekstem w jakim dochodzi do złożenia oświadczenia woli. Nie przeczy temu stwierdzeniu dyrektywa interpretacyjna odnosząca się do umów (§ 2), ponieważ rekonstrukcja zgodnego zamiaru stron oraz celu umowy również powinna dokonywać się na podstawie kryteriów weryfikowalnych, o znaczeniu zrozumiałym co najmniej dla drugiej strony tj. kontrahenta z którym zawierana jest umowa. Powszechnie przyjęte jest stanowisko zgodnie z którym reguły interpretacyjne zawarte w art. 65 k.c. nakierowane są jednocześnie na ochronę dwóch istotnych zasad: z jednej strony zasady pewności obrotu związanej silnie ze wzajemnym zaufaniem uczestników stosunków prawnych, z drugiej z zasadą autonomii woli. Wartości te mogą pozostawać ze sobą w konflikcie w konkretnych sytuacjach, stąd koncepcja art. 65 k.c. oparta jest na poszukiwaniu właściwego punktu równowagi pomiędzy podejściem obiektywistycznym a subiektywnym i unikaniu zarazem rozwiązania w którym bezwzględny prymat zostałby przyznany jednej z wchodzących w grę wartości (woli lub zaufania). Prawo polskie oznacza się jednak przewagą podejścia obiektywizującego, chroniąc zaufanie drugiej strony w sytuacji, kiedy zarysowały się wyraźne rozbieżności pomiędzy zamiarami każdej ze stron. Konflikt woli wewnętrznej, a więc niemożliwość uzgodnienia rzeczywistych intencji każdej ze stron nie prowadzi do unicestwienia stosunku prawnego, ale do przejścia na kolejny poziom wykładni tj. odwołującej się do kryteriów obiektywnych, nakazującej uwzględnienie treści, która może być ustalona według reguł znaczeniowych wskazanych w art. 65 § 1 k.c. W takim wypadku chroniona jest przede wszystkim

zasada pewności obrotu, podobnie jak we wszystkich sytuacjach, kiedy z natury rzeczy nie wchodzi w rachubę możliwość ustalenia subiektywnej percepcji treści oświadczenia po stronie tych, wobec których zostało skierowane oświadczenie woli (np. oświadczenie skierowane do ogółu). Pierwszeństwo mieć będą wtedy obiektywne reguły znaczeniowe, uwzględniające możliwość percepcji innych uczestników obrotu, a w konsekwencji także ich zaufanie do ustalonego w ten sposób znaczenia oświadczenia (vide Z. Radwański w: System Prawa Prywatnego t. 2, 2008, s. 54 i nast.). § 2 art. 65 k.c. uzupełnia jednak kryteria interpretacyjne stosowane do wszystkich oświadczeń woli przez dodanie

- w odniesieniu do umów tj. czynności w których podstawowe znaczenie ma ustalenie konsensu - dwóch dodatkowych elementów oceny tj. celu umowy i zgodnego zamiaru stron. W konsekwencji wyodrębnić można na tle art. 65 § 2 k.c. trzy poziomy wykładni umowy: dosłowne (literalne) brzmienie umowy, treść oświadczeń woli ustalaną z zastosowaniem kryteriów interpretacyjnych zawartych w art. 65 § 1, wreszcie sens oświadczeń woli ustalony przez odwołanie się do zgodnego zamiaru stron i celu umowy. Istota dyrektywy zawartej w art. 65 § 2 k.c. polega na tym, że umożliwia ona skonstruowanie poprawnej hierarchii płaszczyzn wykładni poprzez wskazanie na pierwszeństwo kryterium zamiaru stron i celu umowy (oznacza to m.in., że w wypadku różnic w rezultatach wykładni oświadczeń woli stron otrzymanych na tle art. 65 § 1 i 2 k.c. decyduje znaczenie wynikające ze zgodnego zamiaru stron i celu umowy, a nie np. z ustalonych zwyczajów - vide; uchwała Sądu Najwyższego z 29 czerwca 1995r. III CZP 66/95, OSN 1995, Nr 12, poz. 168). Jednocześnie jednak występuje sprzężenie i przenikanie się płaszczyzn wykładni oświadczeń woli (z tego powodu słusznie interpretuje się tę metodę wykładni jako metodę kombinowaną). Niejednokrotnie bowiem rekonstrukcja zgodnego zamiaru stron następować będzie również z użyciem kryteriów wykładni oświadczeń woli określonych w art. 65 § 1 k.c. (vide: np. wyroki Sądu Najwyższego z 18 lipca 1980r. I CR 236/80, OSN 1981, Nr 5, poz. 80, z 3 września 1998r. I CKN 815/97, OSN 1999, Nr 2, poz. 38, z 24 maja 2005r. V CK 655/04, Legalis). Za wiążący uznaje się sens oświadczenia woli w jakim zrozumiała go zarówno osoba składająca, jak i odbierająca to oświadczenie. Dopiero jeżeli okaże się, że znaczenie przypisywane oświadczeniu woli przez każdą ze stron jest inne, powinno nastąpić zastosowanie obiektywnej metody wykładni w której sens oświadczenia woli ustala się na podstawie przypisania normatywnego. Cel umowy wyznaczany jest przez funkcję jaką strony wyznaczają danej czynności w ramach łączących je stosunków prawnych.

Przenosząc powyższe rozważania na realia rozstrzyganej sprawy kierując się kryteriami obiektywizującymi oraz nakierowanymi na utrzymanie zasady pewności obrotu, przy uwzględnieniu, że treść § 5 ugody winna być ustalana w ten sposób w jaki rozumiały to postanowienie obydwie strony umowy nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego, że stwierdzenie, iż ugoda traci moc dotyczy ugody w całości, nie zaś w wybranych przez pozwaną (powódkę wzajemną) częściach, jak wywodzi to pozwana w apelacji w wyniku realizacji przyjętej taktyki procesowej. Nie ma bowiem żadnych podstaw do rozróżnienia, że wobec niewywiązania się przez powoda (pозwanego wzajemnego) ze zobowiązań wynikających z ugody traci ona moc jedynie w zakresie częściowego zwolnienia z długu, czy obejmowania 20 dostaw kompostu zarażonego zieloną pleśnią, zachowuje zaś moc natomiast jak chodzi o zaspokojenie roszczeń odszkodowawczych powoda. Rozumienie postanowień ugody proponowane przez pozwaną poprzez zachowanie w mocy jedynie postanowień dla niej korzystnych naruszyłyby z całą pewnością zasadę pewności obrotu. Należy również podkreślić, przy uwzględnieniu powyższych uwag, że pozwana (powódka wzajemna) nie przedstawiła dowodów przemawiających za przyjęciem, że zgodny zamiar stron obejmował rozumienie postanowień ugody w sposób wskazany przez nią w apelacji. Zdaniem Sądów obydwu instancji interpretacja spornego postanowienie w świetle jego językowego brzmienia jest jednoznaczna oraz wzmocniona jest przez kontekst sytuacyjny w którym ugoda została zawarta. Częściowe zwolnienie powoda przez pozwaną z długu nastąpiło pod warunkiem wykonania zobowiązań zawartych w ugodzie. Wobec ich naruszenia przez powoda ugoda traciła moc w całości, również w zakresie określonym w § 6 w którym strony oświadczyły, że ugoda zaspokaja wszelkie ich roszczenie odszkodowawcze związane z zawartymi umowami sprzedaży podłoża do hodowli pieczarek. Mając na względzie powyższe rozważania zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 65 k.c. ocenić należy jako chybiony.

Stąd apelacja pozwanej (powódki wzajemnej) podlegała, na podstawie art. 385 k.p.c., oddaleniu.

Co do apelacji powoda (pозwanego wzajemnego) jak chodzi o odsetki ustawowe od zasądzonego od pozwanej (powódki wzajemnej) na rzecz powoda (pозwanego wzajemnego) roszczenia należy stwierdzić, że wysokość dochodzonego przez skarżącego roszczenia została udowodniona po sporządzeniu na potrzeby niniejszego postępowania opinii przez biegłego sądowego W. C.. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa zapatrywanie zgodnie z którym przysługujące wierzycielowi na podstawie art. 481 k.c. odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia stanowią ryczałtowo ujętą minimalną rekompensatę doznanego uszczerbku, wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego świadczenia pieniężnego. Odsetki te pełnią zatem funkcję odszkodowawczą (vide: m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2004r. III CSK 352/02, niepubl., z dnia 9 maja 2008r. III CSK 17/08, niepubl. oraz z dnia 16 kwietnia 2009r. I CSK 524/08, OSNC-ZD 2009, nr 4, poz. 106). Dłużnik obowiązany do zapłaty odszkodowania pieniężnego popada w opóźnienie jeżeli nie zapłaci odszkodowania w terminie płatności. Z reguły odszkodowanie pieniężne jest płatne niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela (art. 455 in fine k.c.). W przypadku nieotrzymania odszkodowania pieniężnego w terminie płatności wierzyciel może żądać od dłużnika, zgodnie z art. 481 § 1 k.c., zapłaty odsetek za opóźnienie liczonych od upływu tego terminu. Może on żądać skutecznie ich zapłaty wtedy, gdy odszkodowanie w takiej wysokości rzeczywiście mu się w tym terminie należy. Nie zawsze zatem wymagalność roszczenia jest równoznaczna ze stanem opóźnienia dłużnika, gdyż o opóźnieniu tym można mówić wtedy, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia niespornego co do zasady i wysokości niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela (vide: wyroki Sądu Najwyższego z 30 marca 1998r. III CKN 330/97, niepubl; z dnia 15 stycznia 2004r. II CSK 352/02, niepubl. oraz z dnia 10 lutego 2010r. V CSK 269/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 13). W świetle powyższych uwag wyłania się kwestia czy w razie bezskutecznego wezwania dłużnika przez wierzyciela do zapłaty oznaczonej kwoty odszkodowania ze skutkiem określonym w art. 455 in fine k.c., sąd ma obowiązek zasądzić odsetki za opóźnienie od tej kwoty, licząc od upływu terminu jej płatności wynikającego z powołanego przepisu, jeżeli ona rzeczywiście mu się w tej wysokości w tym terminie należała. Zgodnie z art. 363 § 2 k.c., jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania przy czym odstępstwo od tej reguły jest możliwe tylko wtedy, gdy szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Przyjęcie takiego rozwiązania służy zapewnieniu pełnego odszkodowania, chroni poszkodowanego przed skutkami spadku wartości pieniądza między dniem wyrządzenia szkody, a chwilą wyrokowania (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2011r. II CSK 635/10, opubl. pod adresem [http://\(...\)](http://(...))). W przypadku, gdy ustalenie odszkodowania nastąpiło według cen z chwili wyrokowania, trzeba uznać, że należy się ono w tej wysokości, jeżeli ceny te były wyższe od występujących wcześniej, dopiero od tej chwili. Zatem od chwili ustalenia odszkodowania można mówić o opóźnieniu się dłużnika w zapłacie odszkodowania ustalonego według tych cen i w konsekwencji dopiero od tej chwili można zasądzić od niego odsetki za opóźnienie.

W rozstrzyganej sprawie Sąd pierwszej instancji nie ustalił wysokości odszkodowania według cen z chwili wyrokowania, lecz z daty wcześniejszej. Wysokość odszkodowania została ustalona po sporządzeniu opinii przez biegłego sądowego W. C.. Co do zarzutów powoda (pозwanego wzajemnego) należy stwierdzić, że obowiązany do zapłaty odszkodowania może pozostawać w tak rozumianym opóźnieniu jedynie, co do obowiązku wyrównania szkody, której wysokość jest znana w dacie wezwania, choćby została ona ustalona dopiero w okresie późniejszym np. w wyniku postępowania sądowego. Stąd odsetki za opóźnienie w niniejszej sprawie nie mogły zostać zasądzone już od daty wezwania pozwanej (powódki wzajemnej) do spełnienia świadczenia. Do wezwania do zapłaty z dnia 27 listopada 2008r. nie zostały załączone dokumenty stanowiące podstawę wyliczenia szkody poniesionej przez powoda (vide: k. 64 akt), chociaż zostały w tym wezwaniu wskazane dane, które powód przyjął wyliczając odszkodowanie. Biegły sądowy prof. dr hab. M. G. (2) w pisemnej opinii, która wpłynęła do sądu w dniu 25 sierpnia 2010r. nie był w stanie określić wysokości kosztów poniesionych przez powoda w związku z dostawą przez pozwaną wadliwych podłoży do pieczarek, a w konsekwencji na tamtym etapie postępowania - w świetle tego dowodu - niemożliwym było zweryfikowanie stanowiska powoda, że szkoda wynosi 131.942,72 zł. Zdaniem Sądu wysokość szkody została ustalona w opinii biegłego W. C. sporządzonej w dniu 15 stycznia 2013r., a doręczonej pełnomocnikowi pozwanej (powódki wzajemnej) w dniu 28 stycznia 2013r. Stąd mając na względzie wyżej przedstawione rozważania Sąd Apelacyjny uznał, że pozwana pozostawała w opóźnieniu z zapłatą odszkodowania od dnia następnego po doręczeniu opinii, to jest od dnia 29 stycznia 2013r. Od tej daty wysokość szkody stała się między stronami niesporna, co oznacza, że pozwana

pozostaje od tej daty w opóźnieniu z zapłatą odszkodowania w rozumieniu art. 481 k.c. Z drugiej bowiem strony nie można byłoby takiej odpowiedzialności uzależniać od ponownego wezwania pozwanej przez wierzyciela o zapłatę, po sporządzeniu opinii przez biegłego sądowego. Częściowe uwzględnienie zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. i art. 363 § 2 k.c. skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., w ten sposób, że odsetki ustawowe od kwoty 298.070,55 zł zasądzono od dnia 29 stycznia 2013r.

Bezzasadne okazały się zarzuty naruszenia art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 455 k.c. i art. 481 § 1 k.c. poprzez przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że odsetki należne są pozwanej (powódce wzajemnej) od dat wyszczególnionych w fakturach VAT. W wymienionych przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku fakturach VAT określony był precyzyjnie termin płatności za towar dostarczony powodowi przez pozwaną. W konsekwencji powód (pozwany wzajemny) pozostawał w opóźnieniu z zapłatą ceny na rzecz pozwanej (powódki wzajemnej) po upływie określonego w fakturach VAT terminu zgodnie z dyspozycją art. 455 k.c. (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005r. IV CK 28/05; z dnia 16 września 2004r. IV CK 659/03 oraz z 19 maja 1992r. III CZP 56/92). Istotny jest termin płatności na fakturach VAT doręczonych powodowi (pozwanemu wzajemnemu), nie zaś moment, kiedy przedmiotowe dokumenty zostały dołączone do akt sprawy. Powód w toku niniejszego postępowania nie kwestionował otrzymania faktur przed wszczęciem procesu, stąd złożenie przez pozwaną faktur do akt sprawy nie może decydować o przyjęciu, że dopiero z tą datą należą się pozwanej odsetki za opóźnienie z zapłatą ceny za towar w sytuacji, gdy już przed wszczęciem postępowania sądowego powód te faktury otrzymał. Wystawienie faktur korygujących również nie ma w tym zakresie znaczenia dla rozstrzygnięcia, jako że umniejszyły albo zlikwidowały one należność ze skorygowanych faktur nie zmieniając terminów płatności.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 471 k.c. poprzez przyjęcie, że powód winien odpowiadać za szkodę wynikłą z niezapłaconych faktur VAT za dostawy podłoża i to zarówno dostarczonego przed dniem zawarcia umowy jak i po tym dniu, podczas gdy na skutek dostarczenia powodowi przez pozwaną 20 dostaw wadliwego podłoża zmuszony on został do zlikwidowania i zamknięcia produkcji pieczarek w związku z czym nie mógł wywiązać się ze zobowiązań. Podstawą odpowiedzialności prawnej powoda (pozwanego wzajemnego) z tytułu dostarczonego podłoża nie jest art. 471 k.c. przewidujący odpowiedzialność odszkodowawczą za niewykonanie albo nienależyte wykonanie umowy, lecz odpowiedzialność umowna z tytułu zawartej przez strony umowy sprzedaży regulowanej w art. 535 i nast. k.c. Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. powód (pozwany wzajemny) zobowiązał się wobec pozwanej (powódki wzajemnej) do zapłaty ceny za dostarczony po zawarciu umowy sprzedaży towar w postaci podłoża do pieczarek. Na okoliczność zawarcia poszczególnych umów sprzedaży towaru zostały wystawione przez pozwaną (powódkę wzajemną) wymienione szczegółowo przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu orzeczenia faktury VAT. Powód (pozwany wzajemny) nie uiszczając w terminie ceny za dostarczone towary ponosi odpowiedzialność prawną z tytułu zawartej umowy. Okoliczność poniesienia szkody na skutek dostarczenia przez pozwaną (powoda wzajemnego) wadliwego towaru została rozstrzygnięta w zakresie powództwa głównego.

Zaskarżony wyrok podlegał natomiast zmianie w niewielkim zakresie ze względu na niezaliczenie przez Sąd Okręgowy na poczet faktury VAT (...) z terminem płatności 22 października 2008r. wpłaty kwoty 12.500 zł. Zatem kwotę do zapłaty, której domagała się pozwana (powódka wzajemna) z tytułu przedmiotowej faktury (...) w wysokości 20.074,91 zł należało umniejszyć o kwotę 12.500 zł. Wynosiła więc w istocie 7.574,91 zł. W konsekwencji żądanie zapłaty przez pozwaną kwoty 69.294,08 zł z tytułu wystawionych faktur VAT nr (...) po potrąceniu wpłaconych przez powoda (pozwanego wzajemnego) kwot wynosiła nie 69.294,08 zł, ale 56.794,8 zł. Konsekwencją powyższego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. była zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie powództwa wzajemnego poprzez umniejszenie należności głównej z kwoty 341.797,51 zł do kwoty 329.297,62 zł.

W pozostałym zakresie apelację powoda (pozwanego wzajemnego) oddalono na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł stosownie do art. 100 k.p.c. znosząc je wzajemnie pomiędzy stronami, gdyż apelacja pozwanej (powódki wzajemnej) została oddalona w całości, natomiast apelacja powoda (pozwanego wzajemnego) została uwzględniona w niewielkim zakresie.

/-/SSA J. Geisler /-/SSA M. Głowacka /-/SSA H. Małaniuk